

Zgodbe povezujejo in vplivajo na motivacijo udeležencev ter usvajanje znanja

Spomnim se udeleženke tečaja slovenščine, ki se nikakor ni mogla naučiti brati. Zaupala mi je, da ima hudo tremo, ki jo blokira. Na začetku sem bila potrpežljiva, vendar tudi sčasoma ni bilo napredka. Videla sem, da se trudi, vendar sem menila, da premalo, kar sem ji na enem izmed srečanj tudi povedala. Skušala sem jo spodbuditi na ta način, da sem ji večkrat dala možnost za branje krajših in lažjih besedil, vendar brez uspeha. Ena izmed udeleženk je opazila njeno zadrego in mojo vztrajnost, da bi jo v 180 urah naučila vsaj brati. Proti koncu enega izmed srečanj pride med uro do mene listek, na katerega je ena izmed udeleženk napisala: »Gospa je doživela možgansko kap, ki ji je pustila posledice.« Še danes se spomnim dogodka, kot bi se zgodil včeraj.

Kmalu zatem sem se udeležila seminarja, na katerem smo govorili o stilih vodenja. Izkazalo se je, da sem kot predavateljica bolj usmerjena v delovanje skupine kot celote in k strokovnemu ter zanimivemu podajanju snovi, medtem ko posameznikom v skupini in odnosom med njimi nisem posvečala velike pozornosti. Spomnim se, da sem na začetku odmore izkoristila predvsem za pripravo na naslednjo uro, zdaj pa jih v večji meri za neformalno druženje z udeleženci tečajev. Na ta način pogosto rešimo in razjasnimo tudi kakšen nesporazum, se bolje spoznamo, saj se udeleženci bolj odprejo in raje spregovorijo o svojih življenjskih zgodbah kot med predavanji in pred vsemi udeleženci. Na ta način se ustvari zaupen odnos med mano in udeleženci, kar mi je v veliko pomoč pri vodenju skupine.

**Bojana Lekše, učiteljica slovenščine v programih Začetna integracija priseljencev,
Slovenščina kot drugi tuji jezik**